

W ramach jego ustaleń Sąd dokonał błędnej wykładni prawnej art. 11 ust. 9 i 10 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾ oraz dopuścił się błędu, zbyt szeroko określając dopuszczalny zakres uznania Komisji przy dokonywaniu oceny złożonych sytuacji na podstawie tych przepisów. Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o uchylenie zaskarżonego wyroku z następujących powodów.

Sąd popełnił dwa błędy co do prawa w zakresie wykładni rozporządzenia podstawowego.

- a) Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Na podstawie tego przepisu we wszystkich przeglądach, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, Komisja powinna stosować taką samą metodologię jak wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, z należyтым uwzględnieniem art. 2 tego rozporządzenia. Jednak w swojej ocenie odzwierciedlenia ceł antydumpingowych w cenach odsprzedaży Komisja nie poddała tego odzwierciedlenia analizie pod względem ceny odsprzedaży określonej w ramach dochodzenia, które doprowadziło do pierwotnego rozporządzenia, lecz pod względem bieżących kosztów produkcji w Rosji. Stanowi to zmianę metodologii w rozumieniu art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego. Komisja wskazała, że okoliczności uległy znacznej zmianie od pierwotnego dochodzenia, a w szczególności że koszty produkcji rosyjskich eksporterów wzrosły o prawie 100 %. Jednak wzrost kosztów istniał i był już znany w okresie przeprowadzania dochodzenia dotyczącego zwrotu ceł, obejmującym lata 2008–2010.
- b) Po drugie, Sąd dokonał błędnej wykładni art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego poprzez zastosowanie błędnego kryterium prawnego. Kryterium prawne sformułowane przez Sąd wymaga, aby dowód na ujęcie ceł antydumpingowych w cenach eksportowych został przeprowadzony wyłącznie za pomocą danych o cenach DDP ⁽²⁾ oraz poprzez wykazanie, że nowe ceny obejmują nie tylko cła antydumpingowe, ale także wszystkie poniesione koszty produkcji. Wymogu takiego nie zawiera ani art. 11 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, ani obwieszczenie Komisji dotyczące zwrotu ceł antydumpingowych ⁽³⁾.

Wreszcie, Sąd dokonał znacząco nieprawidłowych ustaleń faktycznych, uznając, że:

- a) wzrosty kosztów produkcji uwiaryściły się dopiero podczas pierwszego oraz drugiego okresu dochodzenia dotyczącego zwrotu ceł, a więc stanowiły zmianę okoliczności uzasadniającą zmianę metodologii. W rzeczywistości Komisja wiedziała o wzroście cen już podczas pierwotnego dochodzenia i podczas dochodzeń dotyczących zwrotu ceł przeprowadzonych w latach 2008–2010;
- b) zmiana metodologii była uzasadniona, aby stworzyć równe warunki konkurencji i uniknąć dyskryminacyjnego traktowania wśród podmiotów podlegających tym samym środkom. W rzeczywistości wszyscy rosyjscy producenci byłiby dotknięci tymi samymi wzrostami kosztów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51).

⁽²⁾ Delivery duty paid (dostarczone, cło opłacone).

⁽³⁾ Dz.U. 2014, C 164, s. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 15 listopada 2018 r. w sprawie T-793/14, Tempus Energy i Tempus Energy Technology/Komisja, wniesione w dniu 25 stycznia 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-57/19 P)

(2019/C 148/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Gippini Fournier, P. Němečková, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Tempus Energy Ltd, Tempus Energy Technology Ltd, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 15 listopada 2018 r. w sprawie T-793/14, Tempus Energy Ltd i Tempus Energy Technology Ltd/Komisja Europejska, który doręczono Komisji następnego dnia;

oraz

— oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014)5083 final ⁽¹⁾ z dnia 23 lipca 2014 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec systemu pomocy dotyczącego rynku mocy w Zjednoczonym Królestwie;

ewentualnie

— uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) z dnia 15 listopada 2018 r. w sprawie T-793/14, Tempus Energy Ltd i Tempus Energy Technology Ltd/Komisja Europejska, który doręczono Komisji następnego dnia;

— skierowanie sprawy do Sądu celem rozpatrzenia przezeń zarzutu drugiego podniesionego w pierwszej instancji;

a w każdym razie obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie opiera się na jednym zarzucie: Sąd dokonał błędnej wykładni art. 108 ust. 3 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽²⁾ z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy stwierdził, że zgłoszony środek pomocowy budził poważne wątpliwości co do jego zgodności z rynkiem wewnętrznym.

Zważywszy, że Sąd oparł się na szeregu wskazówek dotyczących poważnych trudności, jedyny zarzut dzieli się na dwie części odnoszące się do dwóch grup wskazówek zbadanych w zaskarżonym wyroku:

— część pierwsza: Sąd popełnił błąd, uwzględniając — jako główny wskaźnik wątpliwości — czas trwania i okoliczności kontaktów poprzedzających zgłoszenie, a także złożoność i nowość środka;

— część druga: Sąd popełnił błąd, zarzucając Komisji brak odpowiedniego dochodzenia w zakresie pewnych aspektów rynku mocy w Zjednoczonym Królestwie.

⁽¹⁾ Zatwierdzenie pomocy państwa zgodnie z art. 107 i 108 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej –Przypadki, wobec których Komisja nie wnosi sprzeciwu (Dz.U. 2014, C 348, s. 5).

⁽²⁾ Dz.U. 2015, L 248, s. 9.